

Udskriftsdato: 22. december 2025

KEN nr 9830 af 15/10/1999 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse D-20-99 om særlige omstændigheder - alvorlig sygdom - endogen depression - forlængelse af dagpengeperioden - dagpenge - skøn - konkret vurdering

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 700074-99

Ankestyrelsens principafgørelse D-20-99 om særlige omstændigheder - alvorlig sygdom - endogen depression - forlængelse af dagpengeperioden - dagpenge - skøn - konkret vurdering

Resume:

Dagpengeperioden kunne forlænges på grund af særlige omstændigheder, idet lønmodtagerens psykiske lidelse (endogen depression) ud fra en konkret vurdering måtte anses som en alvorlig sygdom.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at kommunen ikke havde foretaget en konkret individuel vurdering af sagens omstændigheder, og at kommunens skøn derfor byggede på et ulovligt kriterium.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Love:

Lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel - lovbekendtgørelse nr. 632 af 22. juli 1997 - § 22, stk. 1, nr. 5

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 540 af 21. juli 1998 - § 69

Sagsfremstilling:

En lønmodtager blev sygemeldt den 21. april 1997 på grund af endogen depression.

Den generelle varighedsbegrænsning indtrådte den 31. maj 1998. Kommunen forlængede dagpengeudbetalingen med 26 uger efter dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 2, idet lønmodtageren i maj startede behandling med elektrochock, og idet lønmodtageren forventedes rask indenfor 26 uger.

Kommunen oplyste i brev af 27. november 1998, at afgørelsen om yderligere forlængelse ville blive udsat til kommunen havde modtaget en speciallægeerklæring.

På kommunens opfølgningsmøde den 1. december 1998 vurderede kommunen, at lønmodtageren ikke var pensions- eller revalideringsberettiget, ligesom der ikke var nogen sikker forventning om, hvornår hun kunne blive raskmeldt indenfor 2 x 26 uger.

Kommunen stoppede dagpengeudbetalingen den 29. november 1998 på grundlag af en speciallægeerklæring af 24. november 1998, og under henvisning til at det fremgik af erklæringen, at lønmodtageren "ikke er varigt invalideret, mener at hun vil kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet på et eller andet tidspunkt helt eller delvist, men hun er ikke aktuelt i stand til det". Nævnet ændrede kommunens afgørelse.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at lønmodtageren på baggrund af sagens lægelige oplysninger indenfor 26 uger fra den 30. november 1998 skønnedes at kunne genoptage erhvervsmæssig beskæftigelse.

Nævnet lagde ligeledes vægt på sagens lægelige oplysninger om, at lønmodtageren led af en endogen depression, at hendes tilstand var forbedret siden august 1998, og at speciallægerne efter 1½ års behandling ville kunne konstatere, hvis der var tale om en varig lidelse.

I anken anførte kommunen, at sagen har principiel betydning om der kan ske forlængelse 2 x 26 uger på grund af psykisk lidelse, endogen depression. Det var kommunens opfattelse, at der ikke kunne ske forlængelse 2 x 26 uger på en psykisk lidelse. Endvidere henviste kommunen til retssikkerhedslovens § 69 og anførte, at Det Sociale Nævn og Ankestyrelsen kun når der foreligger særlige omstændigheder kan efterprøve det skøn, der indgår i en afgørelse truffet af kommunen eller amtskommunen.

Sagen blev behandlet på principielt møde med henblik på afklaring af, om en psykisk lidelse principielt kan give grundlag for forlængelse i yderligere 26 uger. Sagen blev endvidere behandlet med henblik på afklaring af, om nævnets afgørelse var i overensstemmelse med retssikkerhedslovens § 69.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at der var grundlag for yderligere forlængelse af dagpengeudbetalingen efter den 29. november 1998, jf. dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 5, og § 38, nr. 1 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 442 af 23. juni 1998. Lønmodtageren havde således fortsat ret til dagpenge efter den 29. november 1998.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at Det Sociale Nævn havde grundlag for at tilsidesætte det skøn, der indgik i kommunens afgørelse om forlængelse af dagpengeperioden efter dagpengelovens § 22, stk. 1, nr. 5.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at kommunen havde truffet afgørelsen ud fra den opfattelse, at der ikke kunne ske forlængelse i 2 x 26 uger på grund af psykisk lidelse, og således ikke havde foretaget en konkret individuel vurdering af sagens omstændigheder.

Begrundelsen for afgørelsen var, at Ankestyrelsen havde vurderet, at der forelå særlige omstændigheder, der kunne begrunde en yderligere forlængelse af dagpengeudbetalingen. Ankestyrelsen lagde herved bl.a. vægt på, at lønmodtagerens lidelse endogen depression ud fra en konkret vurdering kunne anses som en alvorlig sygdom, der var omfattet af § 38, nr. 1, i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 442 af 23. juni 1998.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på en udtalelse fra Ankestyrelsens rådgivende lægelige sagkundskab, hvorefter depressionstilstande - som i den foreliggende sag - klart er alvorlige sygdomme.

Ankestyrelsen lagde ligeledes vægt på, at nævnet havde haft grundlag for at tilsidesætte kommunens skøn, som byggede på et ulovligt kriterium.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.